

Arrest

nr. 299 446 van 2 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 april 2022 België binnen in het bezit van een paspoort en verzoekt op 29 april 2022 om internationale bescherming. Op 8 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 juni 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, J(...) D(...) G(...) V(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 2 november 1985 in de stad Pereira in het Colombiaanse departement Risaralda. U groeide samen met uw broers en uw zus op bij uw familie op een grote finca in het nabijgelegen Dosquebradas, meer bepaald in Alto Boqueron. U vervulde uw middelbaar onderwijs en startte met hogere studies milieubeheer. Deze studies maakte u echter niet af, daar u meer en meer geïnteresseerd geraakte in het religieuze en het Bijbelse. Naast uw spirituele bedrijvigheden ging u aan de slag als verver van auto's, hetgeen u zowel als zelfstandige als in werknemersverband uitvoerde. U was eveneens actief op de finca die uw hele familie samen uitbaat en waar mensen terecht kunnen in het restaurant of gastenverblijf. Net voor uw vertrek uit Colombia stapte u in het huwelijksbootje met S(...) G(...) B(...). U heeft tevens een zoon uit een eerdere relatie, Y(...) P(...) G(...) L(...), die bij zijn moeder in Pereira verblijft.

Uw interesse in het religieuze en het spirituele groeide. U sloot zich aan bij de volgelingen van ene Jose Luis de Jesus Miranda, een cultleider die zichzelf onder andere beschouwde als de antichrist. U hing openlijk zijn ideeën aan en liet het duivelsnummer 666 op uw lichaam vereeuwigen. Tijdens deze periode dook u bovendien vaak het nachtleven in en zocht uw toevlucht in verdovende middelen. Op 8 maart 2008 drong u een kerk binnen tijdens de zondagmis. U weet niet wat u toen dreef, zij het de vele feesten, drugs of misschien wel hallucinaties, maar in een opwelling probeerde u de priester te vermoorden. De andere kerkgangers konden u tegenhouden, maar keerden zich ook tegen u. U liep daarbij verwondingen op, de politie kon net op tijd tussenkomen. U werd ter plekke gearresteerd en weggeleid. Uw daden en intenties, die mede door toedoen van de media in verband werden gebracht met uw religieuze opvattingen, lokten afgrijzen op bij de publieke opinie. De volkswoede keerde zich tegen u, waardoor u moest rekenen op politiebescherming. Na een proces met verschillende zittingsdagen werd u veroordeeld tot een celstraf van tien jaar. U werd overgebracht naar de gevangenis, maar na zes maanden werd uw straf herzien. Er werd besloten dat u niet geheel toerekeningsvatbaar kon worden geacht voor uw daden, waarna u werd overgebracht naar een psychiatrische instelling. Drie jaar later, in 2012, werd u uitbehandeld verklaard en werd u definitief in vrijheid gesteld. Inmiddels verschoven uw spirituele opvattingen en liet u uw controversiële tatoeage verwijderen. Na de dood van Jose Luis de Jesus Miranda sloot u zich aan bij de nieuwe kerkgenootschap El Rey de Salem/King of Salem, die wordt geleid door een vroegere volgeling van de Jesus. U blijft zich tot op heden bezighouden met religieuze en spirituele verdieping en u hangt de theorie aan die stelt dat Jezus Christus in werkelijkheid een vrouw was.

Ook na uw veroordeling, daaropvolgende strafmaat en uiteindelijke vrijlating bleef u niet bepaald populair bij de bevolking. In 2015 werd u op een gegeven moment achtervolgd door een man met een mes toen u zich samen met uw toenmalige vriendin op straat bevond. Jullie gingen wat sneller wandelen en konden de man afschudden. Toen u nadien terugkeerde naar dezelfde plek met het idee om de achtervolger te confronteren, was de man echter nergens meer te bespeuren. In 2017 of 2018, u woonde toen in een eerder gevaarlijke wijk in Pereira, trof u op een keer uw voorkeur gevandaliseerd aan. Een onbekende had met een mes verschillende keren uw deur doorboord en kervingen aangebracht. U verwittigde uw neef, een luitenant bij de Colombiaanse politie, die op zijn beurt de inlichtingendiensten van de politie-eenheden op de hoogte bracht. De politie kwam ter plaatse, maar een onderzoek leverde niets op.

In het begin van de maand maart 2022 vond u na een werkdag een bedreiging aan uw motor. Er was een luciferdoosje met daarin een kogel voor u achtergelaten. Er was tevens een briefje bijgevoegd, waarop stond te lezen dat 8 maart niet werd vergeten. U was eerst van plan om het zo te laten, maar op aandringen van uw vriendin diende u op 7 maart 2022 klacht in bij La Fiscalía. Er stond reeds een reis naar Europa op uw planning en u besloot om deze trip te benutten om de situatie te laten afkoelen. In de tussentijd veranderde u uw dagelijkse routine door vaker thuis te blijven, andere routes naar het werk te nemen en uw werkuren aan te passen. Het werd u echter duidelijk dat u na uw reis niet naar Colombia zou kunnen terugkeren en u zocht naar mogelijkheden om internationale bescherming te verkrijgen.

Op 18 april 2022 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 29 april 2022 een verzoek om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat de aan u gerichte bedreigingen werkelijk tot uiting zullen komen en men u zal treffen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een aangifte bij La Fiscalía en een cd-rom waarop volgens u uw medische historiek zou worden weergegeven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen mag blijken dat u in het verleden in psychiatrische behandeling bent geweest, een behandeling die meer dan tien jaar geleden eindigde in 2012 (CGVS, p. 6-7). U brengt echter geen bijkomende stukken of informatie aan waaruit naar voren zou komen dat er op heden wat u betreft nog steeds sprake zou zijn van een (psychische) problematiek die bepaalde steunmaatregelen zou behoeven. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u er wel op gewezen dat steeds om aanvullende pauzes kon vragen en steeds kon aangeven indien u een vraag niet goed begreep of het antwoord niet kende (CGVS, p. 2). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat u de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 21, p. 22).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u bij een eventuele terugkeer naar Colombia vreest te zullen worden gevisieerd ingevolge de zogenaamde bedreiging die u enkele weken voor uw vertrek zou hebben ontvangen (CGVS, p. 21). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door eigenaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS moeilijk geloof kan hechten aan uw beweringen hieromtrent. U maakt daarbij op geen enkele manier een vrees in uw hoofde ingevolge bepaalde gebeurtenissen in het verleden aannemelijk.

Om te beginnen dient te worden gesteld dat het CGVS niet betwist dat u in het voorjaar van 2008 een moordpoging op uw geweten hebt en dat deze strafrechtelijke feiten u een tijdlang niet bepaald geliefd hebben gemaakt bij de publieke opinie. Er dient echter te worden benadrukt dat het CGVS geen vrees in uw hoofde ingevolge deze feiten kan vaststellen. Het zogenaamde gegeven dat mensen het na afloop op u zouden hebben gemunt en u werkelijk zouden willen treffen, dient immers in twijfel te worden getrokken. Er komen verscheidene elementen naar voren die de geloofwaardigheid van de door u geschetste bedreiging die zich in maart 2022 zou hebben voorgedaan, danig relativeren. Dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk gevaar zou lopen en er wat u betreft werkelijk sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, maakt u op geen enkele manier aannemelijk.

Vooreerst mag het behoorlijke verbazing worden genoemd dat de door u beschreven bedreiging, waarbij men een kogel en een sinistere boodschap voor u zou hebben achtergelaten, zodanig laattijdig op poten zou zijn gezet. Men kan zich al van in den beginne de vraag stellen met welke reden uw vermeende vervolgers tot wel veertien jaar na de feiten zouden hebben gewacht om u in het vizier te nemen (CGVS, p. 17-18). U bent daarenboven reeds sinds 2012 volledig op vrije voeten (CGVS, p. 7). Dat men werkelijk dermate veel jaren zou hebben laten verstrijken alvorens plotsklaps zonder klaarblijkelijk enige aanleiding een zogenaamde bedreiging te uiten, terwijl men hiervoor reeds alle kansen zou hebben gehad om u werkelijk aan te pakken, komt niet bepaald als aannemelijk naar voren. Tevens rijst de vraag met welke reden de zogenaamde daders, waarvan u werkelijk geen idee zou hebben wie het net zou zijn, u op een dergelijke manier als het waren zouden waarschuwen en u vervolgens de mogelijkheid zouden hebben geboden om te ontkomen. Dat men zo veel jaren na de gebeurtenissen zogezegd plotsklaps de pijlen op u zou richten en vervolgens op een dergelijke manier te werk zou gaan, doet alreeds de wenkbrauwen fronsen.

Eveneens oogt het eigenaardig dat u dan na het ontvangen van deze zogenaamde bedreiging in wezen nooit meer iets of iemand zou hebben gehoord of gezien (CGVS, p. 19, p. 20). Daarbij zou u nooit persoonlijk benaderd zijn geweest en zouden ook uw familieleden, die tot op heden nog steeds op de succesvolle finca woonachtig zijn en deze nog steeds volop uitbaten – met hen gaat bovendien alles goed –, nooit iets van vermeende problemen hebben gemerkt (CGVS, p. 7, p. 9, p. 19; zie tevens infra). Dat men na tot wel bijna vijftien jaar wel de moeite zou ondernemen om u op een dergelijke manier te bedreigen, maar vervolgens nooit meer iets van zich zou laten merken, kadert niet bepaald in een logisch

en aannemelijk geheel. Daarbij dringt de vaststelling zich op dat indien bepaalde personen u uw misdaad uit 2008 nog steeds in die mate kwalijk zouden nemen dat zij u werkelijk iets zouden willen aandoen, men hiertoe in wezen alle ruimte en alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. Ook nadat de vermeende bedreiging u in het begin van maart 2022 zou hebben bereikt, zou u bovendien een makkelijk doelwit voor uw vermeende vervolgers hebben gevormd. U stelt dan wel dat u uw dagelijkse routine zou hebben veranderd, andere werkuren zou hebben opgenomen en daarbij andere routes naar uw werk zou hebben genomen, in wezen dient te worden gesteld dat u geen wezenlijke voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen (CGVS, p. 19). U bleef immers uw werkactiviteiten op dezelfde plekken verderzetten en u bleef eenvoudigweg woonachtig en actief op de finca van uw familie (CGVS, p. 7, p. 13). Op deze goed draaiende finca met bijhorend restaurant en gastenverblijf, gericht op toeristen, was en is het een komen en gaan van verschillende mensen. Indien men het dus werkelijk op u gemunt zou hebben, zou men reeds over alle gelegenheid hebben beschikt om u te treffen. Het gebrek aan doortastende voorzorgsmaatregelen vanuwentwege, relativeert verder de geloofwaardigheid van deze zogenaamde bedreigingen. Dat u in wezen ongestoord uw leven zou hebben kunnen verderzetten en dat men u in wezen nooit meer op welke manier dan ook zou hebben geraakt, ondermijnt enige vrees wat u betreft op fundamentele wijze en brengt dan ook schade toe aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze zogenaamde bedreiging.

Daarenboven mag ook uw verdere houding in de nasleep van de vermeende bedreiging met kogel verbazen. Zoals hierboven reeds aangehaald, is het vermeend uitblijven van enige voorzorgsmaatregelen voor uzelf alreeds eigenaardig te noemen. Echter doet het zogenaamde gegeven dat u klaarblijkelijk niets zou hebben ondernomen om de veiligheid van uw familie te vrijwaren, des te meer de wenkbrauwen fronsen. Uit uw verklaringen komt immers naar voren dat u uw familieleden nooit op de hoogte hebt gebracht van de vermeende bedreiging, tot op heden leven uw familieleden hieromtrent volledig in het ongewisse (CGVS, p. 19). Dat u uw familie van een dergelijke gebeurtenis niet op de hoogte zou stellen, kan bezwaarlijk overtuigen. Indien er werkelijk sprake zou zijn geweest van een bedreiging en er wat u betreft werkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade ingevolge deze zogenaamde bedreiging zou bestaan, kan redelijkerwijze minstens worden verwacht dat u dit zou delen met uw naaste familieleden. Dit verbaast des te meer, daar uw familieleden allen op dezelfde finca woonachtig zijn en dus makkelijk in het vizier zouden kunnen komen van uw vermeende belagers. Uw uitleg, met name dat u hen niet te ongerust zou hebben willen maken, kan bepaald niet dienstig worden genoemd. Dat u uw familieleden volledig in onwetendheid, en dus zonder enige voorzichtigheid of alertheid, hun leven zou laten verderzetten en hen potentieel in gevaar zou hebben achtergelaten, kan op geen enkele manier als geloofwaardig worden beschouwd. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel onderuit. Overigens mag het opmerkelijk worden genoemd dat u na deze vermeende bedreiging nog een hele week tijd zou hebben doorgebracht met uw zoon, wederom zonder dat in deze enige voorzorgsmaatregelen mogen blijken (CGVS, p. 9). Indien u werkelijk bedreigd zou zijn geweest met een kogel en u werkelijk in gevaar zou zijn geweest, oogt het tamelijk merkwaardig dat u uw zoon zomaar zou blootstellen aan mogelijke vervolging. De door u geschetste bedreiging die zich in maart 2022 zou hebben voorgedaan, alsook een mogelijke vrees in uw hoofde, kan met andere woorden niet als aannemelijk worden beschouwd.

Met betrekking tot de zogenaamde gebeurtenissen die zich in 2015 en in 2017 of 2018 zouden hebben voorgedaan, dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Het CGVS bevestigt noch ontkent dat u inmiddels enige tijd geleden te maken zou hebben gekregen met een zekere vorm van achtervolging op straat en vandalisme, doch dient er in deze te worden geconcludeerd dat er ingevolge deze zogenaamde feiten geen sprake is van een risico op vervolging of ernstige schade wat u betreft. Allereerst dient immers te worden benadrukt dat het in wezen gaat om twee eenmalige en afzonderlijke gebeurtenissen in het verleden. Hoewel u andere vermoedens koestert, blijkt er geen enkele aanwijzing voorhanden waardoor zou kunnen worden aangenomen worden dat deze zaken ook maar enigszins in verband kunnen worden gebracht (CGVS, p. 17). Het tegendeel toont u evenmin aan. Uw uitleg met algemene verwijzing naar de aanwezigheid van gewapende groeperingen in Colombia, blijft immers behoorlijk vaag en oppervlakkig en er kan niet worden ingezien in hoeverre de aanwezigheid van dergelijke groeperingen in casu een rol zou spelen. Daarbij dient te worden vastgesteld dat u de persoon waarmee u in 2015 werd geconfronteerd, nooit eerder had gezien en na deze dus een eenmalige ontmoeting ook nooit meer hebt teruggezien (CGVS, p. 16). Uiteindelijk geeft u zelf ook te kennen dat het niet zeker is of u wel degelijk een gericht doelwit zou hebben gevormd of eenvoudigweg een toevallige passant was. Nergens komt naar voren dat u ingevolge deze eenmalige gebeurtenis, waarbij in feit dient te worden vastgesteld dat er eigenlijk geen vervolging heeft plaatsgevonden, een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Dezelfde conclusie dient te worden gemaakt met betrekking tot het voorval dat zich in 2017 of 2018 heeft voorgedaan. Dat u niet in staat bent om een

precieze tijds aanduiding te geven, relateert alreeds danig de ernst van deze gebeurtenis (CGVS, p. 16-17). Ook hier komt naar voren dat het een eenmalige uiting van agressie betreft, nadien kende u wat dit betreft geen problemen meer. Ook hier mag nergens blijken dat er een link zou bestaan met de feiten die u pleegde in 2008 of dat het in deze werkelijk zou gaan om een gerichte gewelddadigheid. Kortom, er dient te worden benadrukt dat u er geenszins in bent geslaagd om ingevolge deze twee voorvallen wat u betreft een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS ziet daarbij net zo min enige aanwijzing voor het tegendeel.

Daarnaast dient het CGVS op te merken dat er evenmin een vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld ingevolge de religieuze en spirituele overtuiging die u aanhangt en de geloofsgemeenschap waarmee u zich identificeert. In deze dient vooreerst te worden benadrukt dat er in Colombia een wettelijk verankerde vrijheid van religie heerst en dat discriminatie op basis van overtuiging ten zeerste verboden is (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Nergens uit de beschikbare landeninformatie mag blijken dat personen met een denkbeeld en geloofsovertuiging als de uwe zich in uw land van herkomst niet vrij zouden kunnen uitdrukken op religieus en spiritueel vlak. Dat de Colombiaanse staat uw specifieke geloofsgemeenschap niet officieel wenst te erkennen als zijnde een religieuze entiteit, doet daarbij geenszins afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, kan niet worden gekwalificeerd als zijnde effectieve vervolging en laat evenmin toe te vermoeden dat er geen overheidsbescherming voor leden van deze groep voorhanden zou zijn (CGVS, p. 20). In deze kan worden opgemerkt dat u, als uitgesproken aanhanger van El Rey de Salem en als volger van de ietwat radicaal te noemen Jose Luis de Jesus Miranda, ten tijde van uw strafrechtelijke feiten en vervolging hebt kunnen rekenen op effectieve politiebescherming (CGVS, p. 13-14). Nergens mag blijken dat uw proces en strafmaat niet eerlijk zouden zijn verlopen of dat u op een bepaalde manier anders zou zijn behandeld door het Colombiaanse gerecht en de Colombiaanse autoriteiten op basis van uw religieuze opvattingen. Na uw vrijlating in 2012 hebt u op verschillende momenten eveneens een beroep kunnen doen op nationale bescherming (CGVS, p. 16, p. 18). Ook op andere vlakken, onder meer wat betreft psychiatrische begeleiding, hebt u zonder meer kunnen rekenen op adequate hulp (CGVS, p. 15). Er kan met andere woorden besloten worden dat niets erop wijst dat u in Colombia omwille van uw religieuze en spirituele ideeën en uw lidmaatschap bij El Rey de Salem te maken zou kunnen krijgen met vervolging en dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet omwille van uw overtuiging niet zouden treffen.

In de mate dat u in dit verband verwijst naar een vorm van stigmatisering, dient te worden opgemerkt dat feiten van discriminatie in wezen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dat uw moeder en een collega – die dezelfde overtuiging koesteren – de toegang tot de gevangenis werden ontszegd en het niet werd toegelaten dat er in de gevangenis zou worden geprekeerd, kan niet gekwalificeerd worden als vervolging (CGVS, p. 20, p. 21). Verder hebben de andere leden van uw geloofsgemeenschap nooit enige problemen ervaren. Spot en discriminerende bejegening zijn hoe dan ook zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat, hoewel het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk heeft aangemaand om bepaalde stukken alreeds in uw bezit over te maken – met name documenten betreffende uw vonnis, de gerechtelijk procedure, uw opsluiting in de gevangenis, uw behandeling in het psychiatrisch ziekenhuis en bepaalde foto's –, het CGVS tot op heden geen enkele verdere documentatie van u heeft ontvangen (CGVS, p. 11, p. 22). Dat u ondanks de nadrukkelijke vraag van het CGVS deze documenten niet binnen de afgesproken termijn hebt neergelegd, stelt een zekere desinteresse tentoon die de ernst van uw asielrelaas en de door u vooropgestelde vrees verder relateert.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4,

§2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart voor, dient het CGVS te stellen dat het uw identiteit en nationaliteit in deze niet betwist. Wat betreft de aangifte bij La Fiscalia dient het volgende te worden opgemerkt. Eerst en vooral dient te worden gesteld dat documenten enkel een ondersteunde werking genieten, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De inhoud van deze aangifte kan daarbij niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De aangifte is met andere woorden niet in staat om de door u geschetste vrees enigszins te onderbouwen. Met betrekking tot de door u neergelegde cd-rom dient vooreerst te worden opgemerkt dat de hierop gebrande bestanden door het CGVS niet konden worden uitgelezen, wegens verscheidene foutmeldingen en beschadigde bestanden. U verklaart dat deze bestanden uw medische historiek betreffen. Ook een weergave van uw medische historiek zou echter niet in staat zijn om de hierboven gemaakte vaststellingen om te buigen. Het CGVS stelt nogmaals dat het uw vonnis en daaropvolgende psychiatrische vasthouding tot 2012 niet in vraag stelt, maar verwijst naar bovengenoemde motivering waaruit mag blijken dat er wat u betreft geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld en dat er wat u betreft geen sprake is van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade. De weergave van uw medische historiek kan daarbij niet van die aard zijn dat het een ander licht zou werpen op de hierboven ontwikkelde argumenten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia

regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker parafraseert de motieven van de bestreden beslissing en laat het volgende gelden ter weerlegging van de motieven op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen in verzoekers relaas uitdrukkelijk niet betwist worden, namelijk:

- De identiteit en nationaliteit van verzoeker;

- Het feit dat verzoeker in het voorjaar van 2008 een moordpoging ondernam en bijgevolg niet geliefd was bij de publieke opinie;

- De geloofsovertuiging van verzoeker.

De incidenten van 2015 en 2018, waarbij verzoeker achtervolgd werd enerzijds en te maken kreeg met vandalisme anderzijds, worden door verwerende partij noch bevestigd, noch ontkend. Nochtans worden er in de bestreden beslissing geen elementen aangebracht die de geloofwaardigheid van deze incidenten zouden kunnen in twijfel trekken, en wordt enkel het verband tussen deze incidenten, de moordpoging van 2008 en de bedreiging van 2022 betwist. Bij gebrek aan een weerlegging van de geloofwaardigheid van deze incidenten, dient er vastgesteld te worden dat deze incidenten wel degelijk hebben plaatsgevonden.

Dit gezegd zijnde, dient opgemerkt te worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden heeft met de verklaringen van verzoeker.

Vooreerst haalt verwerende partij aan dat de bedreigingen die geuit werden naar verzoeker toe laattijdig zouden zijn. Hierbij houdt verwerende partij er echter geen rekening mee dat verzoeker na zijn vrijlating meerdere jaren buiten Pereira heeft verbleven. Zo verklaarde verzoeker dat hij na de gevangenis in Istmina (Chocó) is gaan wonen en daarna naar Bogota is verhuisd, waar hij verbleef tot in 2014:

(...)

(CGVS, p. 5)

Het eerste incident na verzoekers vrijlating, waarbij hij achtervolgd werd door een man met een mes, vond plaats in 2015, dus tijdens het eerste jaar waarin verzoeker terugkeerde naar Pereira, waar hij gekend was door de bevolking. Het is opvallend dat dit incident plaatsgevonden heeft van zodra verzoeker terugkeerde naar Pereira, terwijl hij voor zijn gevangenschap nog nooit te maken kreeg met dergelijke bedreigingen. Er kan dus wel degelijk vermoed worden dat er een link bestaat tussen deze bedreiging en de gebeurtenissen van 2008. Dit is des te meer het geval nu verzoeker in 2017 of 2018 opnieuw rechtstreeks het doelwit werd van bedreigingen en vandalisme, in die zin dat zijn deur doorboord werd en er kervingen werden aangebracht. Dat zijn eigen huis zou worden beschadigd wijst er duidelijk op dat het ging om doelgericht geweld, en opnieuw toont dit aan dat er wel degelijk een link bestaat met de incidenten van 2008.

Er dient dus opgemerkt te worden dat de bedreigingen geenszins laattijdig waren, gezien de terugkeer van verzoeker naar Pereira omstreeks 2014 en de eerste bedreigingen die plaatsvonden rond 2015.

Dat verzoekers familieleden niet het slachtoffer zouden worden van vervolging ligt louter aan het feit dat zij niets te maken hadden met de incidenten van 2008, waarvoor enkel verzoeker verantwoordelijk was. Het is ook niet verwonderlijk dat verzoeker zijn familie niet van de bedreigingen op de hoogte zou brengen. Hij verklaarde hier zelf over dat hij zijn familie niet wilde lastigvallen of bang maken, vooral omdat zij zelf niet gevisieerd werden en het bijgevolg zijn persoonlijke problemen waren:

(...)

(CGVS, p. 19)

Wat betreft het feit dat verzoeker nog een week doorbracht met zijn zoon, dient opgemerkt te worden dat deze week plaatsvond in Pereira maar ver buiten de finca, wat het voor verzoekers tegenhangers een stuk moeilijker maakte om hem te lokaliseren. Verzoeker verklaarde ook tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zelf naar zijn zoon toe ging, en dat deze laatste niet naar de finca kwam:

(...)

(CGVS, p. 9)

Verzoeker heeft dus wel degelijk nagedacht over de veiligheid van zijn zoon, maar het is volledig aannemelijk dat hij nog wat tijd zou willen doorbrengen met hem voor zijn vertrek naar België. Er dient vastgesteld te worden dat verwerende partij verzoeker ook niet heeft geconfronteerd met deze zagezegde opmerkelijkheid, waardoor verzoeker niet de kans gehad heeft om hier een verklaring voor te geven.

Ook dient opgemerkt te worden dat de beoordeling van verzoekers gedragingen of die van zijn familie uiterst subjectief is en enkel steunt op veronderstellingen van hoe iemand zich in een noodsituatie “zou moeten gedragen”. Dergelijke subjectieve beoordeling is echter onvoldoende om te concluderen tot de ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat verwerende partij de religieuze en spirituele overtuiging van verzoeker als een element op zich beschouwt, zonder dit in verband te brengen met de bedreigingen waar verzoeker het slachtoffer van werd. Verzoeker haalde aan dat hij omwille van zijn religieuze overtuiging het risico loopt om gestigmatiseerd te worden, wat verwerende partij op zich niet betwist in de bestreden beslissing. Zij stelt wat dit betreft louter dat feiten van discriminatie onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade beschouwd te worden. Er dient echter opgemerkt te worden dat verzoekers religieuze overtuiging, die volledig afwijkt van het diep gewortelde Rooms Katholicisme in de Colombiaanse maatschappij, een bijkomend risico vormt voor hem. Uit een schatting van 2022 blijkt dat slechts 1,9% van de Colombiaanse bevolking een "andere religie" aanhoudt dan Rooms Katholicisme of andere stromingen van het Christelijke geloof. 11,1% van de Colombiaanse bevolking heeft "geen religie" (stuk 3).

Verzoeker maakt dus deel uit van een uiterst minoritaire groep, wat een bijkomende risicofactor vormt die ervoor zal zorgen dat verzoeker in het bijzonder gevisieerd zal worden door de Colombiaanse bevolking. Nochtans kan enkel vastgesteld worden dat verwerende partij alle elementen van het dossier afzonderlijk heeft beoordeeld, terwijl zij duidelijk samenhangen: de moordpoging van 2008, de bedreigingen van 2015 en 2017-2018, de bedreiging van 2022 en de afwijkende religieuze en spirituele overtuiging van verzoeker, die als bijkomende risicofactor in rekening genomen dient te worden.

Gelet op het onbetwiste karakter van de moordpoging van 2008 en de geloofsovertuiging van verzoeker, alsook op het feit dat verwerende partij de bedreigingen van 2015 en 2017-2018 in se niet ongeloofwaardig acht, dient vastgesteld te worden dat verwerende partij niet heeft voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust en een manifeste beoordelingsfout heeft begaan bij de beoordeling van het risico voor verzoeker in geval van terugkeer naar Colombia.

Hoe dan ook dient het voordeel van de twijfel ruim toegepast te worden, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wat in casu niet gebeurd is.

De vluchtelingenstatus dient toegekend te worden."

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en zet dienaangaande het volgende uiteen:

"Verwerende partij komt tot de conclusie dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij maakt hiervoor een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Colombia, die volgens haar het laatste decennium "opmerkelijk verbeterd" zou zijn.

Hoewel zij stelt dat er regionale verschillen zijn wat betreft de veiligheidssituatie, rept verwerende partij met geen woord over de regionale situatie in Risaralda, het departement waar verzoeker zijn laatste verblijfplaats had in Colombia. Zij beperkt zich tot een oppervlakkige analyse van de veiligheidssituatie in het land en tot de vaststelling dat er regionale verschillen zijn, zonder de informatie toe te passen op verzoekers situatie, wat niet in overeenstemming is met de zorgvuldigheids- en motivatieplicht die op haar rusten.

Verwerende partij verwijst onder meer naar het vredesakkoord van 2016 om tot de conclusie te komen dat de veiligheid in Colombia "spectaculair" verbeterd is de laatste jaren. Nochtans blijkt uit de COI Focus van 22 september 2022, die ook door verwerende partij aangehaald wordt in de bestreden beslissing, dat de implementatie van het vredesakkoord zeer traag verloopt:

"(...)" (p. 11-12, eigen onderlijning)

Verder blijkt uit de COI Focus dat het aantal gewelddadige confrontaties de laatste jaren sterk is gestegen:

"(...)" (p. 12, eigen onderlijning)

De gewapende conflicten, hoewel zij plaatsvinden tussen gewapende groeperingen, hebben een grote invloed op de bevolking, aldus het COI Focus rapport:

"(...)" (p. 13, eigen onderlijning)

Het jaar 2022 wordt gekenmerkt door een belangrijke groei van de gewapende groeperingen:

"(...)" (p. 13-14, eigen onderlijning)

Bepaalde departementen worden hierbij sterker getroffen dan anderen, waaronder Antioquia en Chocó, twee departementen die grenzen aan Risaralda. Verwerende partij kan dus niet tot de conclusie komen dat de veiligheidssituatie gunstig is en dat er geen risico bestaat voor verzoeker in geval van terugkeer naar Colombia, aangezien twee van de meest getroffen departementen grenzen aan het departement waarin verzoeker woonachtig was. Er dient eveneens een toekomstgerichte beoordeling gemaakt te worden van het risico in geval van terugkeer naar Colombia, waarbij niet uitgesloten kan worden dat het geweld zich zou verspreiden naar aangrenzende departementen, in lijn met de verslechtering van de veiligheidssituatie die zich sinds een aantal jaren voordoet.

Gelet op bovenstaande uiterst verontrustende informatie, kan geconcludeerd worden dat de veiligheidssituatie wel degelijk zeer ernstig is en er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Colombia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus dient dan ook toegekend te worden.

Minstens had dit element, gelet op de zeer problematische situatie in Colombia, in concreto onderzocht moeten worden door verwerende partij, wat in casu niet gebeurd is."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het Wikipedia-artikel "*Religion in Colombia*" als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 30 oktober 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar het rapport "*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023 als nieuw element.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet betwist dat hij in het voorjaar van 2008 een moordpoging op zijn geweten heeft en dat deze strafrechtelijke feiten hem een tijdlang niet bepaald geliefd hebben gemaakt bij de publieke opinie, maar geen geloof hecht aan de

door hem geschetste bedreiging die zich in maart 2022 zou hebben voorgedaan en waarbij men een kogel en een sinistere boodschap voor hem zou hebben achtergelaten, aangezien (i) het niet aannemelijk is dat men dermate veel jaren zou hebben laten verstrijken alvorens plotsklaps zonder klaarblijkelijk enige aanleiding een zogenaamde bedreiging te uiten, terwijl men hiervoor reeds alle kansen zou hebben gehad om hem werkelijk aan te pakken en tevens de vraag rijst met welke reden de zogenaamde ouders, waarvan hij werkelijk geen idee heeft wie het net zouden zijn, hem op een dergelijke manier als het ware zouden waarschuwen en hem vervolgens de mogelijkheid zouden bieden om te ontkomen, (ii) het niet aannemelijk is dat men na tot wel bijna vijftien jaar wel de moeite zou doen om hem op een dergelijke manier te bedreigen maar vervolgens nooit meer iets van zich zou laten merken terwijl hij ook nadat de vermeende bedreiging hem in het begin van maart 2022 zou hebben bereikt een makkelijk doelwit voor zijn vermeende vervolgers zou hebben gevormd en hij geen wezenlijke voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen, en (iii) het niet geloofwaardig is dat hij zijn familieleden volledig in onwetendheid, en dus zonder enige voorzichtigheid of alertheid, hun leven zou laten verderzetten en hen potentieel in gevaar zou hebben achtergelaten en hij na de vermeende bedreiging nog een hele week zou hebben doorgebracht met zijn zoon, wederom zonder dat in dezen enige voorzorgsmaatregelen mogen blijken, nu (B) het CGVS de gebeurtenissen die zich in 2015 en in 2017 of 2018 zouden hebben voorgedaan, en waarbij hij op straat zou zijn achtervolgd door een man met een mes respectievelijk zijn voordeur zou zijn gevandaliseerd, bevestigt noch ontkent, doch ingevolge deze feiten geen sprake is van een risico op vervolging of ernstige schade daar het in wezen gaat om twee eenmalige en afzonderlijke gebeurtenissen in het verleden en er geen enkele aanwijzing is waardoor zou kunnen worden aangenomen dat deze zaken ook maar enigszins in verband kunnen worden gebracht, nu (C) niets erop wijst dat hij in Colombia omwille van zijn religieuze en spirituele ideeën en zijn lidmaatschap bij El Rey de Salem te maken zou kunnen krijgen met vervolging en dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn overtuiging niet zouden treffen, nu (D) de door hem aangehaalde feiten van discriminatie zonder meer kwalijk te noemen zijn, maar geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin uitmaken, nu (E) hoewel het CGVS hem tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitdrukkelijk heeft aangemaand om bepaalde stukken alreeds in zijn bezit over te maken, met name documenten betreffende zijn vonnis, de gerechtelijke procedure, zijn opsluiting in de gevangenis, zijn behandeling in het psychiatrisch ziekenhuis en bepaalde foto's, het CGVS tot op heden geen enkele verdere documentatie van hem heeft ontvangen, nu (F) de door hem neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen, en nu (G) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten naar aanleiding van een bedreiging die hij op 3 maart 2022 zou hebben ontvangen in de vorm van een kogel en een briefje met de boodschap 'we vergeten 8 maart niet' die in een luciferdoosje op verzoekers motorfiets zouden zijn achtergelaten. Volgens verzoeker was de boodschap een verwijzing naar een incident op 8 maart 2008 waarbij hij een kerk zou zijn binnengedrongen tijdens de zondagsmis en de priester zou hebben proberen te vermoorden, wat zou zijn verhinderd door kerkgangers. Verzoeker zou toen gearresteerd zijn door de politie en het voorwerp zijn geworden van publiek afgrijzen, mede door toedoen van de media, die zijn daden en intenties in verband zouden hebben gebracht met zijn toenmalige religieuze opvattingen als

volgeling van José Luis de Jesús Miranda, een cultleider die onder meer beweerde de antichrist te zijn. Verzoeker zou na een proces veroordeeld zijn tot een celstraf van tien jaar, maar die straf zou vervolgens herzien zijn daar verzoeker niet geheel toerekeningsvatbaar zou zijn geacht voor zijn daden. Hij zou naar een psychiatrische instelling zijn overgebracht en drie jaar later, in 2012, uitbehandeld zijn verklaard en opnieuw in vrijheid zijn gesteld. Verzoeker verklaart dat hij in de periode tussen zijn vrijlating en de bedreiging die hij in maart 2022 zou hebben ontvangen ook op andere momenten werd bedreigd. Zo zou hij in 2015 een keer op straat achtervolgd zijn door een man met een mes toen hij zich in het gezelschap van zijn toenmalige vriendin bevond. In 2017 of 2018 zou verzoeker op een dag bij thuiskomst van zijn werk hebben vastgesteld dat zijn voordeur beschadigd werd met een mes. Verzoeker zou toen zijn neef, die luitenant was bij de politie, hierover hebben aangesproken, die op zijn beurt de inlichtingendienst van de politie zou hebben verwittigd. Die zou ter plaatse gekomen zijn, maar het onderzoek zou niets hebben opgeleverd. Naar aanleiding van de feiten van 3 maart 2022 zou verzoeker op 7 maart 2022 klacht hebben ingediend bij de *Fiscalía*, maar de zaak zou vervolgens zijn gearhiveerd. Omdat er reeds een reis naar Europa op zijn planning stond, zou verzoeker besloten hebben deze trip te benutten om de situatie te laten afkoelen. In tussentijd zou hij zijn dagelijkse routine hebben veranderd door meestal thuis te blijven, andere routes naar zijn werk te nemen en zijn werkuren aan te passen. Verzoeker verliet Colombia op 18 april 2022 en reisde via Spanje naar België, waar hij op 29 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest verzoeker dat de aan hem gerichte bedreigingen zullen worden uitgevoerd.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker tijdens de administratieve procedure een kopie van zijn paspoort, een kopie van zijn identiteitskaart, een aangifte bij de *Fiscalía* en een cd-rom waarop volgens hem zijn medische historiek wordt weergegeven neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten').

Verzoekers paspoort en identiteitskaart bevatten slechts gegevens met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, die *in casu* niet worden betwist. De aangifte bij de *Fiscalía* bevat slechts verzoekers verklaringen over wat hem op 3 maart 2022 zou zijn overkomen, doch kan niet dienen ter staving of bevestiging daarvan. Eenieder kan namelijk eender welk verklaring afleggen. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij de *Fiscalía* een aangifte heeft laten opstellen kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die daarin worden vermeld. Verzoekers medische historiek, tot slot, kan evenmin de vervolgingsfeiten en vrees die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aantonen.

Het bij zijn verzoekschrift gevoegde artikel "*Religion in Colombia*" van Wikipedia bevat algemene informatie en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie.

Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Te dezen merkt de Raad op dat hoger, onder punt 2.3.3., reeds is gebleken dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt, noch ingevolge de door hem aangehaalde gebeurtenissen in het verleden noch ingevolge de religieuze en spirituele overtuiging die hij aanhangt en de geloofsgemeenschap waarmee hij zich identificeert. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke.

Verzoeker betwist dat de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen in verband met de feiten waaraan hij zich in 2008 zou hebben schuldig gemaakt, met name de poging om een priester te vermoorden, laattijdig waren. Hij wijst erop dat hij blijkens zijn verklaringen na zijn vrijlating uit een psychiatrische instelling in 2012 meerdere jaren buiten Pereira heeft verbleven en dat zich na zijn terugkeer naar Pereira omstreeks 2014 reeds in 2015 een eerste incident voordeed, met name de achtervolging door een man met een mes, gevolgd in 2017 of 2018 door het geval van vandalisme. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat, gelet op deze chronologie van de feiten, kan worden vermoed dat er een link bestaat met de gebeurtenissen van 2008. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt

betreffen de feiten die zich in respectievelijk 2015 en 2017 of 2018 zouden hebben voorgedaan eenmalige en afzonderlijke gebeurtenissen en is er geen enkele concrete aanwijzing dat zij ook maar enigszins met elkaar of met de gebeurtenissen van 2008 verband houden. Verzoeker verklaarde dat hij de persoon met wie hij in 2015 zou zijn geconfronteerd nooit eerder had gezien en na deze eenmalige ontmoeting ook nooit meer heeft teruggezien en dat hij niet wist wat zijn bedoelingen waren, waardoor geenszins kan worden uitgesloten dat verzoeker een toevallig slachtoffer was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). In tegenstelling tot wat hij louter poneert in zijn verzoekschrift, zijn er geen aanwijzingen dat de beschadiging van de deur van zijn huis in 2017 of 2018 specifiek tegen zijn persoon waren gericht, laat staan dat er een link zou bestaan met de feiten die hij pleegde in 2008. De loutere timing van de incidenten is naar het oordeel van de Raad op zich niet afdoend om te doen vermoeden dat er een link bestaat met de gebeurtenissen van 2008. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker verklaarde dat de wijk waar hij woonde in Pereira ten tijde van de feiten van 2017 of 2018 gevaarlijk en berucht was, dat er altijd veel problemen waren op straat en dat er op het plein altijd veel mensen drugs aan het nemen waren (*ibid.*, p. 16-17). Op zich hoeft het dus niet te verbazen dat verzoeker als bewoner van deze wijk met criminaliteit werd geconfronteerd.

Door erop te wijzen dat zijn familieleden niets te maken hadden met de gebeurtenissen van 2008, waarvoor enkel hijzelf verantwoordelijk was, en te herhalen dat hij zijn familie niet wilde lastig vallen of bang maken, vooral omdat zij zelf niet gevisieerd werden en het bijgevolg zijn persoonlijke problemen waren, weerlegt verzoeker niet dat hij zijn familie niettemin in potentieel gevaar zou hebben achtergelaten door hen niet te waarschuwen, temeer daar zijn familieleden allen op dezelfde *finca* woonden en dus makkelijk in het vizier zouden kunnen komen van zijn vermeende belagers. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering, die door hem op geen enkele wijze wordt gestaafd, waar hij stelt dat hij na de bedreiging weliswaar nog een week samen met zijn zoon heeft doorgebracht in Pereira maar dat dit ver buiten de *finca* was, wat het voor zijn belagers een stuk moeilijker zou hebben gemaakt om hem te lokaliseren. Waar hij hekelt dat hij met deze opmerkelijkheid niet werd geconfronteerd en aldus de kans niet heeft gehad om hier een verklaring voor te geven, merkt de Raad op dat geen enkele wettelijke bepaling de adjunct-commissaris verplicht om de verzoeker om internationale bescherming vooraf attent te maken op of te confronteren met de voor deze verzoeker nadelige elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van dit motief en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren. Verzoeker brengt evenwel geen naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan de pertinente overweging dat het klaarblijkelijke gebrek aan daadwerkelijke voorzorgsmaatregelen, zowel in hoofde van verzoeker zelf als ten aanzien van zijn familie, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de voorgehouden bedreiging in 2022 op fundamentele wijze ondermijnt.

Verder toont verzoeker met zijn algemene, niet geconcretiseerde kritiek dat de beoordeling van zijn gedragingen of die van zijn familie uiterst subjectief is en enkel steunt op veronderstellingen van hoe iemand zich in een noodsituatie zou moeten gedragen niet aan dat de adjunct-commissaris zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Waar verzoeker aanvoert dat de adjunct-commissaris zijn religieuze en spirituele overtuiging als een element op zich beschouwt "*zonder dit in verband te brengen met de bedreigingen waar verzoeker het slachtoffer van werd*", dient te worden herhaald dat op basis van de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, geen geloof kan worden gehecht aan de doodsb bedreiging die verzoeker in 2022 zou hebben ontvangen omwille van zijn poging in 2008 om een priester te vermoorden en dat er verder geen concrete aanwijzingen zijn dat de door hem aangehaalde feiten van 2015 en 2017 of 2018 hiermee in verband staan. Door verder onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stuk 3) in algemene zin te betogen dat hij, omwille van zijn religieuze overtuiging, deel uitmaakt van een "*uiterst minoritaire groep*", wat volgens hem een bijkomende risicofactor vormt die ervoor zal zorgen dat hij in het bijzonder gevisieerd zal worden door de Colombiaanse bevolking, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij omwille van zijn religieuze opvattingen en lidmaatschap van El Rey de Salem bij terugkeer naar Colombia daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd en geen toegang heeft tot doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat de door hem ondernomen moordpoging in 2008, de feiten waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest in 2015 en 2017

of 2018 en de bedreiging van 2022 samenhangen en dat zijn afwijkende religieuze en spirituele overtuiging in dit verband als een bijkomende risicofactor dient te worden aangemerkt.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat verzoeker geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van de door hem aangehaalde gebeurtenissen in het verleden dan wel omwille van zijn religieuze en spirituele overtuiging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker geen vrees in zijn hoofde aannemelijk maakt omwille van de door hem aangehaalde gebeurtenissen in het verleden dan wel omwille van zijn religieuze en spirituele overtuiging.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota die door de verwerende partij op 30 oktober 2023 werd neergelegd wordt aangaande de veiligheidssituatie in Colombia het volgende uiteengezet:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij belofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Zoals hierboven vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers verklaringen over zijn herkomst en laatste verblijfplaats in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Risaralda worden beoordeeld.

Op basis van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in het departement Risaralda sprake is van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat hieruit onterecht besloten wordt dat er zich actueel in het departement Risaralda geen gewapend conflict afspeelt. Verzoeker beperkt zich ertoe erop te wijzen dat in de COI Focus "*Colomba: veiligheidssituatie*" van 22 september 2022, waarop voorgaande analyse onder meer is gebaseerd, kan worden gelezen dat de implementatie van het vredesakkoord zeer traag verloopt, dat het aantal gewelddadige confrontaties tussen de verschillende gewapende groeperingen alsook het aantal gewapende groeperingen de laatste jaren is toegenomen en dat de gewapende conflicten een grote invloed hebben op de bevolking. Verzoeker betwist evenwel niet dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia nog steeds regionaal erg verschillend zijn en dat *in casu* de situatie in zijn regio van herkomst, zijnde het departement Risaralda, dient te worden beoordeeld. De verwijzing naar de omvang en intensiteit van het gewapend conflict in andere departementen, waaronder deze die grenzen aan Risaralda, en de impact daarvan op de burgerbevolking aldaar, is derhalve *in casu* niet dienstig. Waar verzoeker terecht aanstipt dat een toekomstgerichte beoordeling dient te worden gemaakt van het risico in geval van terugkeer naar Colombia, benadrukt de Raad dat deze beoordeling betrekking dient te hebben op de actuele situatie in verzoekers regio van herkomst zoals die blijkt uit de beschikbare landeninformatie en dat daarbij geen rekening kan worden gehouden met loutere hypothesen over de toekomstige ontwikkeling van de situatie aldaar. Het argument dat niet kan worden uitgesloten dat het geweld in een bepaald departement zich zou verspreiden naar aangrenzende departementen, kan, bij gebrek aan concrete aanwijzingen in die zin voor wat betreft Risaralda, geen afbreuk doen aan de terechte conclusie dat er actueel geen sprake is van een gewapend conflict in Risaralda.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Risaralda is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. In zoverre verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële

elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT